

Μάκβεθ

Συγγραφέας: Ουίλλιαμ Σαίξπηρ
Μεταφραστής: Δημήτριος Βικέλας Σημειώσεις→

Πράξις Ε

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'

Εν Δουνσινάνη. Προθάλαμος εν τω μεγάρω.
(Εισέρχεται ΙΑΤΡΟΣ και η ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΟΣ της ΛΑΙΔΗΣ ΜΑΚΒΕΘ).

ΙΑΤΡΟΣ

Δύο νύκτας αγρύπνησα εδώ μαζί σου, αλλ' ακόμη τίποτε από όσα μου είπες δεν είδα. Πότε ήτον η τελευταία φορά οπού επεριπάτησε;

ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΟΣ

Από τον καιρόν οπού ο βασιλεύς εξεστράτευσε, την βλέπω κάθε νύκτα να σηκώνεται από το στρώμα, να φορή το νυκτικόν της, να ανοίγη το γραφείον της, να παίρνη χαρτί, να το διπλόνη, να γράφη, να διαβάξη όσα έγγραψε, έπειτα να το βουλλόνη και να ξαναγυρίζη εις το κρεβάτι της· — και όλα αυτά ενώ είναι εις ύπνον βαθύν.

ΙΑΤΡΟΣ

Μεγάλη της φύσεως διατάραξις! Ν' απολαμβάνη τα αγαθά του ύπνου, και συγχρόνως να κάμνη όσα θα έκαμνε και έξυπνη. Εις αυτά τα κοιμισμένα πήγαιν' -έλα της, εκτός του να περιπατή και όσα άλλα μου είπες, την ήκουσες, ποτέ να λέγη τίποτε;

ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΟΣ

Την ήκουσα να λέγη πράγματα τα οποία δεν ημπορώ να επαναλάβω.

ΙΑΤΡΟΣ

Εις εμένα ημπορείς και πρέπει μάλιστα!

ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΟΣ

Ούτε εις εσένα ούτε εις άλλον κανένα, αφού δεν έχω και μάρτυρα να επιβεβαιώση τα λόγια μου.

(Εισέρχεται η ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ κρατούσα λύχνον).

ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΟΣ

Ιδέ! Να την! Έρχεται, καθώς πάντοτε και, μα την ζωή μου, κοιμάται 'ς τα βαθειά. Παρατήρησέ την πήγαινε κοντά.

ΙΑΤΡΟΣ

Πού το ηύρε το φως;

ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΟΣ

Ήτο 'ς το πλάγι της. Ο λύχνος καίει πάντοτε κοντά της κατά προσταγήν της.

ΙΑΤΡΟΣ

Κύταξε, έχει ανοικτά τα μάτια!

ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΟΣ

Ναι, ο νους των όμως είναι κλεισμένος.

ΙΑΤΡΟΣ

Τι κάμνει τώρα; Ιδέ την πώς τρίβει τα χέρια!

ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΟΣ

Το συνειθίζει· — ωσάν να πλύνεται· — την είδα να το κάμνη αυτό δι' εν τέταρτον της ώρας, χωρίς να παύη.

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Έχει ακόμη κηλίδα!

ΙΑΤΡΟΣ

Άκουε, ομιλεί. — Θα γράψω όσα ειπή διά να τα ενθυμούμαι καλλίτερα.

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Έβγα, κηλίσ καταραμένη! Έβγα! — Μία, δύο· — ώρα να γείνη το πράγμα... Ο Άδης είναι σκοτεινός (34)! ... Εντροπή, άνδρα μου, εντροπή! Στρατιώτης, και να φοβήσαι! Τι σε μέλει αν το μάθουν; Ποίος θα τολμήση να μας ζητήση λόγον;... Αλλά πού ημπορούσε κανείς να το φαντασθή, ότι ο γέρος είχε μέσα του τόσον αίμα!

ΙΑΤΡΟΣ

Το ήκουσες τούτο;

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Ο Θάνης του Φάιφ είχε γυναίκα. Πού είναι τώρα;... Πώς; Δεν θα καθαρίσουν ποτέ αυτά τα χέρια; Μη Μάκβεθ, Μη! Χαλνούν τα πάντα με αυτούς σου τους τρόμους.

ΙΑΤΡΟΣ

Ακούεις! Ακούεις! Έμαθες όσα δεν έπρεπε να γνωρίζης!

ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΟΣ

Αυτή είπεν όσα δεν έπρεπε! Τα πόσα ηξεύρει, ο Θεός το γνωρίζει!

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Μυρίζει ακόμη το αίμα! Όλα τα αρώματα της Αραβίας δεν μπορούν πλέον να μοσχομυρίσουν αυτό το χεράκι! Ωχ! Ωχ Ωχ!

ΙΑΤΡΟΣ

Τι αναστεναγμός! Βαρεία καρδιά που έχει!

ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΟΣ

Δεν ήθελα να την έχω την καρδιά της, και όλα της τα μεγαλεία να είχα!

ΙΑΤΡΟΣ

Καλά, καλά, καλά! —

ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΟΣ

Άμποτε να ήσαν καλά, ιατρέ μου!

ΙΑΤΡΟΣ

Αυτή η ασθένεια ξεπερνά την τέχνην μου (35). Και όμως! έτυχαν άνθρωποι να περιπατούν εις τον ύπνον των, και ν' αποθάνουν άγια και αναπαυμένα εις το στρώμα των.

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Πλύνε τα χέρια σου, βάλε το νυκτικό σου· μη φαίνεσαι τόσον γλωμός! Σου το λέγω και πάλιν: ο Βάγκος είναι εις τον τάφον του· δεν ημπορεί να έβγη από το μνήμα!

ΙΑΤΡΟΣ

Και εκείνον!

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

'Σ το στρώμα, 'ς το στρώμα! Κτυπούν την θύραν. Έλα, έλα, έλα, έλα! δος μου το χέρι! Ό,τι έγεινε δεν ξεγίνεται. 'Σ το στρώμα, 'ς το στρώμα, 'ς το στρώμα!

(Εξέρχεται). (36)

ΙΑΤΡΟΣ

Πηγαίνει να πλαγιάση τώρα;

ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΟΣ

Αμέσως!

ΙΑΤΡΟΣ

Ο κόσμος έξω πράγματα φρικώδη ψιθυρίζει!
Γεννούν αφύσικα δεινά τα παρά φύσιν έργα!
Όπου συνείδησις βαρειά, ο νους τα μυστικά του
εις τα κουφά προσκέφαλα θα τα ξεμυστηρεύση. —
Όχι ιατρού, πνευματικού έχει αυτή ανάγκην!
Θεέ, Θεέ Πανάγαθε, ελέησέ μας όλους!...
Συ, πρόσεχέ την. Κύτταξε κοντά της να μην έχη
τίποτε πράγμα να βλαφθή. Πηγαίνω. Καλήν νύκτα.
Εθάμβωσε τα 'μάτια μου κ' ετάραξε τον νουν μου
τάχω 'ς τον νουν, πλην δεν τολμά να τα ειπή η γλώσσα.

ΣΚΗΝΗ Β'

Εξοχή παρά την Δουνσινάνην.
(Εισέρχονται μετά τυμπάνων και σημαίων ο ΜΕΝΤΗΘ, ο ΚΑΙΘΝΗΣ,
ο ΑΓΚΟΣ, ο ΛΕΝΩΞ και ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ).

ΜΕΝΤΗΘ

Εδώ κοντά ευρίσκεται το στράτευμα των Άγγλων
κι' ο Μάλκολμ επί κεφαλής, κι' ο θείος του Σιβάρδος (37),
και ο Μακδώφ. Εκδίκησις τα στήθη των ανάπτει!
Αλλά τα όσα έπαθαν είν' αρκετά να κάμουν
ν' ανάψη κ' ένας ασκητής και να χωθή 'ς το αίμα!

ΑΓΚΟΣ

Θα τους συναπαντήσωμεν 'ς το δάσος της Βιρνάμης.

ΚΑΙΘΝΗΣ

Γνωρίζετε αν έρχεται κι' ο αδελφός του Μάλκολμ;

ΜΑΚΔΩΦ

Όχι! Εις τον κατάλογον δεν είναι των αρχόντων.
Αλλά μαζί των έρχονται κι' ο νέος ο Σιβάρδος
και άλλ' αγένεια παιδιά, να πρωτοδείξουν τώρα
ότ' είναι άνδρες και αυτοί.

ΜΕΝΤΗΘ

Ο τύραννος τι κάμνει;

ΚΑΙΘΝΗΣ

Να οχυρώση προσπαθεί την Δουνσινάνην. Λέγουν
πως ετρελλάθη· άλλοι δε 'λιγώτερον εχθροί του,
ηρωικήν παραφοράν του αποδίδουν. Όμως

το κόμμα του παρέλυσε, κι' αυτός ισχύν δεν έχει
'ς την ζώνην της υποταγής και πάλιν να το σφίξη.

ΑΓΚΟΣ

Α! Τώρα θα αισθάνεται τους μυστικούς του φόνους
να του κολνούν 'ς τα χέρια του! Εις κάθε ανταρσίαν
τώρα της προδοσίας του την τιμωρίαν βλέπει!
Όσοι κοντά του έμειναν κι' ακόμη τον δουλεύουν,
δουλεύουν από φόβον των, από αγάπην όχι!
Αισθάνεται τον τίτλον του χαλαρωμένον τώρα,
'σάν γίγαντος φορέματα 'ς την ράχιν νάνου κλέπτου!

MENTHΘ

Και πώς να μην κλονίζεται ο ταραγμένος νους του
αφού το παν εντός αυτού το έχει εντροπήν του
ότι ευρίσκεται εκεί!

ΚΑΙΘΝΗΣ

Εμπρός λοιπόν ω φίλοι
να δείξωμεν την πίστιν μας εκεί όπου ανήκει!
Πηγαίνωμεν 'ς τον ιατρόν του ασθενούς μας κράτους
και μέσα εις το ιατρικόν που θα το θεραπεύση
κάθε ρανίδα ας χύσωμεν καθείς του αίματός μας!

ΜΑΚΔΩΦ

Ας τρέξη, το βασιλικόν βλαστάρι να δροσίση,
κι' ας πνίξη τ' αγριόχορτα! Εμπρός, εις την Βιρνάμην!

(Εξέρχονται εν πολεμική παρατάξει).

ΣΚΗΝΗ Γ'

Εν Δουνσινάνη. Αίθουσα εν τω μεγάρω.
(Εισέρχεται ο ΜΑΚΒΕΘ, ΙΑΤΡΟΣ και ΥΠΗΡΕΤΑΙ).

ΜΑΚΒΕΘ

Να μη τ' ακούω 'ς το εξής! Ας φύγουν όσοι θέλουν!
Ενόσω δεν σηκώνεται το δάσος της Βιρνάμης
'ς την Δουνσινάνην ν' αναβή, φόβον εγώ δεν 'ξεύρω!
Τι είν' ο Μάλκολμ; — Γυναικός μη γέννημα δεν είναι; —
Εμένα τα δαιμόνια, που το γραπτόν γνωρίζουν,
μου το προείπαν καθαρά: Μη έχης φόβον, Μάκβεθ,
Διότι γέννα γυναικός δεν έχει να σε βλάψη. —
Φύγετ' αν θέλετε λοιπόν, ω Θάνοι χωρίς πίστιν!
Πηγαίνετε να εύρετε τους μαλθακούς τους Άγγλους!

Ενόσω ζω, εις δισταγμούς ο νους μου δεν θα πέση,
ούτε 'ς το στήθος μου ποτέ ο φόβος θα χωρέση!

(Εισέρχεται ΥΠΗΡΕΤΗΣ)

ΜΑΚΒΕΘ

Να σε μαυρίσ' η Κόλασις, κιτρινιασμένε δούλε!
Αυτήν σου την κατάφοβην την όψιν πού την ηύρες;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Δέκα χιλιάδες έρχονται...

ΜΑΚΒΕΘ

Τι; Χήνες;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Στρατιώται.

ΜΑΚΒΕΘ

Φύγε απ' εδώ και πήγαινε τα μούτρα σου να τρίψης
να κοκκινίς' η όψις σου, χολοπερεχυμένε!
Τι στρατιώται, κνώδαλον, — ο Χάρος να σε πάρη!
Με τα σαβανωμένα σου αυτά τα μάγουλά σου
όποιος σε ιδή θα φοβηθή! Τι στρατιώται; λέγε!

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Οι Άγγλοι, ω αυθέντα μου.

ΜΑΚΒΕΘ

Φύγε απ' εδώ! Κρημνίσου!

(Εξέρχεται ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ).

ΜΑΚΒΕΘ

Πού είσαι; Έλα, Σεύτων! — Σιχαίνομαι να βλέπω ...
Αι, Σεύτων! — Αυτ' η σπρωξιά ή θα με στερεώση,
ή θα με ρίξη κατά γης. — Επέρας' η νεότης·
εγύρισε 'ς το μάραμα ο δρόμος της ζωής μου·
το φύλλον εκιτρίνισε· κι' απ' όλα όσα πρέπει
να έχουν τα γηράματα, — τιμήν, αγάπην, σέβας,
σωρόν τους φίλους, — τίποτε δεν έχω να προσμένω· —
κατάραις μόνον σιγαναίς, αλλά θερμαίς θα έχω,
κι' αγάπην μόνον ψεύτικην από τα χείλη, — λόγια,
που η καρδιά να τ' αρνηθή θα ήθελ' η καϋμένη
πλην δεν τολμά. — Αι, Σεύτων!

(Εισέρχεται ο ΣΕΥΤΩΝ)

ΣΕΥΤΩΝ

Αυθέντα, τι προστάζεις;

ΜΑΚΒΕΘ

Τι άλλα νέα έμαθες;

ΣΕΥΤΩΝ

Όσα μας είπαν, όλα
αλήθεια είν', αυθέντα μου!

ΜΑΚΒΕΘ

Θα μάχωμ' έως ότου
θα λιανισθή το κρέας μου από τα κόκκαλά μου!
Δος μου τα όπλα μου εδώ!

ΣΕΥΤΩΝ

Δεν είν' ακόμ' η ώρα.

ΜΑΚΒΕΘ

Τα θέλω! Στείλε ιππικόν την χώραν να γυρίση,
κι' όσους φοβούνται, κρέμασμα! ...Φέρε μου συ αμέσως
την πανοπλίαν μου... Ιατρέ, πώς είν' η άρρωστή σου;

ΙΑΤΡΟΣ

Δεν είναι τόσοσ άρρωστη, αλλ' είναι ταραγμένη
απ' τα πυκνά φαντάσματα που της χαλνούν τον ύπνον.

ΜΑΚΒΕΘ

Θεράπευσέ την απ' αυτό. Την τέχνην δεν κατέχεις
πώς εις την πονεμένην την ψυχήν να φέρης θεραπείαν;
Από την μνήμην δεν 'μπορείς να ζερριζώσης λύπην,
να σβύσης όσα 'ς το μυαλό εχάραξεν η έννοια;
Δεν έχεις αντιφάρμακον, λήθης πιστόν δεν έχεις
μέσ' απ' το στήθος το βαρύ να 'βγάζη το φαρμάκι,
οπού πλακόνει την καρδιά;

ΙΑΤΡΟΣ

Ο άρρωστος, αυθέντα,
αυτά τα πάθη μόνος του να τα ιατρεύση πρέπει.

ΜΑΚΒΕΘ

Τότε λοιπόν τα ιατρικά 'ς τους σκύλους πέταξέ τα!
Δεν μου χρειάζονται!...,

(προς τον υπηρέτην)

Εσύ, την πανοπλίαν φέρε.
Δος μου το σκήπτρον... Σεύτων, το ιππικόν να στείλῃς. —
Φεύγουν οι Θάνοι μου, Ιατρέ! —

(προς τον υπηρέτην)

Συ, τι προσμένεις; Έλα. —
Ιατρέ, αν ήτο δυνατόν και το βασίλειόν μου
να του σκαλίσης τα νερά, να εύρης το τι πάσχει,
και πάλιν εις τα πρώτα του να μου το 'ξαναφέρης,
θα έκραζα εις την Ηχώ εγκώμιά σου τόσα,
που ως κι' αυτή να σ' επαινή...

(προς τον υπηρέτην)

'Βγάλε την, δεν την θέλω.

(αφαιρεί την πανοπλίαν)

'Σάν τι καθάρσιον, ιατρέ, τι σέννα, τι ραβέντι
αυτούς τους Άγγλους ημπορεί να μου τους ξεπαστρεύση
Το ήκουσες πως έρχονται;

ΙΑΤΡΟΣ

Το ήκουσα. Το λέγουν
κ' αι προετοιμασίαι σου.

ΜΑΚΒΕΘ (προς τον υπηρέτην.)

Κατόπιν μου την φέρνεις. —

(Εξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Δ'

Παρά το δάσος της Βιρνάμης.
(Εισέρχονται, μετά τυμπάνων και σημαιών, ο ΜΑΛΚΟΛΜ, ο γέρον
ΣΙΒΑΡΔΟΣ, ο υιός αυτού, ο ΜΑΚΔΩΦ, ο ΜΕΝΤΗΘ, ο ΚΑΙΘΝΗΣ,
ο ΑΓΚΟΣ, ο ΛΕΝΩΞ, ο ΡΩΣ και στρατός εν πορεία).

ΜΑΛΚΟΛΜ

Καλοί μου φίλοι, ο καιρός, ελπίζω, πλησιάζει
εις την νύκτα ήσυχος κανείς 'ς το στρώμα να κοιμάται.

ΜΕΝΤΗΘ

Ω, ναι!

ΣΙΒΑΡΔΟΣ

Τι δάσος είν' αυτό;

MENTHΘ

Το δάσος της Βιρνάμης.

ΜΑΛΚΟΛΜ

Ο κάθε στρατιώτης μας ένα κλαδί ας κόψη
κι ας το κρατή 'ς τα χέρια του, ώστε η δύναμής μας
να σκιασθή· και ο εχθρός, που μας παραμονεύει,
να γελασθή 'ς το μέτρημα.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

Θα γείν' η προσταγή σου!
ούτε τον θάνατον ψηφώ ούτ' έχθρικός δυνάμεις,
αν δεν ιδώ να κινηθή το δάσος της Βιρνάμης!

(Εξέρχονται πάντες, εκτός του ΙΑΤΡΟΥ).

ΙΑΤΡΟΣ

Ας ήτο τρόπος απ' εδώ κρυφά ν' αναχωρήσω,
και τίποτε δεν μ' έκαμνε οπίσω να γυρίσω.

ΣΙΒΑΡΔΟΣ

'Σ την Δουνσινάνην ήσυχος καθώς πληροφορούμαι
μένει ο τύραννος κλειστός, κ' εκεί θα μας προσμένη
να τον πολιορκήσωμεν.

ΜΑΛΚΟΛΜ

Και τι να κάμη άλλο,
αφού μεγάλοι και μικροί τον παραιτούν και φεύγουν,
άμα προς τούτο βοηθόν και ευκαιρίαν εύρουν;
και όσοι δε του έμειναν διά της βίας μένουν
η δε καρδιά των είν' αλλού!

ΜΑΚΔΩΦ

Εκείνα που αξίζει
τα λέγομεν αργότερα, αφού τον κρίν' η Τύχη.
Έργων καιρός πολεμικών κι' ανδρείας είναι τώρα!

ΣΙΒΑΡΔΟΣ

Η ώρα επλησίασε, κι' αυτή θ' αποφασίση
εκείνο πώχει ο καθείς να χάσ' ή να κερδίση.
Από τα λόγια τα κενά ελπίδες μόνον βγαίνουν,
αλλά τα έργα τ' ασφαλή με το σπαθί συμβαίνουν.
Λοιπόν εμπρός, 'ς τον πόλεμον!

(Εξέρχονται εν στρατιωτική παρατάξει)

ΣΚΗΝΗ Ε'

Εις Δουνσινάνην εντός του φρουρίου.
(Εισέρχονται ο ΜΑΚΒΕΘ, ο ΣΕΥΤΩΝ και ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ).

ΜΑΚΒΕΘ

Κρεμάσετε τα φλάμπουρα 'ς τα τείχη μας απ' έξω.
Όλοι μου λέγουν: Έρχονται! — Το δυνατόν μας κάστρον
την πολιορκίαν των θα έχη να γελάση.
Να μείνουν ως που λοιμική και πείνα να τους φάγη!
Αν μη τους εδυνάμοναν εκείνοι που μ' αφήκαν,
αφόβως τους αντίκρυζα στήθος με στήθος τώρα,
και να τους έδιωχν' απ' εδώ!

(Ακούονται κραυγαί γυναικείαι έσωθεν).

Τι είναι; Ποιος φωνάζει;

ΣΕΥΤΩΝ

Γυναικών ξεφωνητά μου φαίνονται, αυθέντα.

(Εξέρχεται)

ΜΑΚΒΕΘ

Σχεδόν το ελησμόνησα τι πράγμα είν' ο φόβος.
Δεν είν' καιρός που μιαν κραυγήν να ήκουα την νύκτα,
επάγοναν τα μέλη μου, — που ένα παραμύθι
να μου ορθώση τα μαλλιά 'ς την κεφαλήν 'μπορούσε,
ως να εξωντάνευαν! — Εχώρτασ' από φρίκην,
οι ιδικοί μου λογισμοί συνείθισαν τον τρόμον,
εις το εξής δεν ημπορεί να με 'ξιπάση πλέον!

(Επανέρχεται ο ΣΕΥΤΩΝ)

ΣΕΥΤΩΝ

Η βασίλισσα, αυθέντα σεβαστέ μου,
απέθανε.

ΜΑΚΒΕΘ

Αργότερα 'μπορούσε ν' αποθάνη (38).
Ας ήτο κι' άλλοτε καιρός αυτό να το ακούσω.
Αύριον, και αύριον, και αύριον — και φεύγει
ακολουθεί σιγά σιγά ημέρα την ημέραν,
ως την εσχάτην συλλαβήν 'ς του Χρόνου το βιβλίον!
Και κάθε χθες οπού περνά, ήτο φανός να φέξη
μωρούς θνητούς να σκονισθούν 'ς τον δρόμον του θανάτου!

Σβύσε, 'λιγόζωε δαυλέ! Δεν είν' ο βίος άλλο
παρά σκιά που περπατεί, παρά θεάτρου μίμος
οπού πηγαينوέρχεται μιαν ώραν 'ς την σκηνήν του,
και πλέον δεν ακούεται, είν' ένα παραμύθι
που λέγει ένας παλαβός, βοήν, θυμούς γεμάτον,
αλλά δεν έχει νόημα!

(Εισέρχεται ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ)

ΜΑΚΒΕΘ

Η γλώσσα σου εσένα
κάτι γυρεύει να ειπή. Είπε μου το αμέσως!

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ

Αυθέντα, ήθελα να 'πώ το πράγμα οπού είδα,
αλλ' όμως πώς να σου το 'πώ δεν 'ξεύρω.

ΜΑΚΒΕΘ

Λέγε μου το!

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ

Εκεί που είχα να φρουρώ 'ς την κορυφήν τον λόφου,
προς την Βιρνάμην έβλεπα, και έξαφνα μ' εφάνη
ότι το δάσος προχωρεί.

ΜΑΚΒΕΘ

Κατηραμένε, ψεύτη!

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ

Εάν σου λέγω ψεύματα, να πέσω 'ς την οργήν σου!
Αυθέντα, βλέπεις κ' έρχεται, εδώ και τρία μίλια. —
Σου λέγω, δάσος κινητόν!

ΜΑΚΒΕΘ

Εάν μου είπες ψεύμα,
στο πρώτον δένδρον ζωντανόν να σε κρεμάσω θέλω,
όπου να γείνης, κρεμαστός, ξερός από την πείναν!
Αν ήν' αλήθεια, τότε συ, αν θέλης, κρέμασέ με!
κλονίζεται το θάρρος μου κι' αρχίζω ν' αμφιβάλλω
αν μ' απατά ο Σατανάς κ' είν' η αλήθεια ψεύδος!
«Ο Μάκβεθ δεν θα νικηθή, εκτός εάν κινήση
εις την Δουνσινάνην ν' αναβή το δάσος της Βιρνάμης.»
Ιδού, το δάσος έρχεται 'ς την Δουνσινάνην τώρα! —
τα όπλα, κ' έξω! — Αν αυτός το είδεν όπως λέγει,
ούτε να φύγω μ' ωφελεί και ούτ' εδώ να μείνω.
Αρχίζω να βαρύνωμαι τον ήλιον και να θέλω
να γείνη τώρα έξαφνα συντέλεια του κόσμου. —
Σημάνετε τα σήμαντρα! 'ς τα όπλα! Εις τα όπλα!
Αέρα φύσα, μάνιζε! — Αν ήναι ν' αποθάνω,

θα πέσω με τα όπλα μου 'ς το στήθος μου επάνω!

(Εξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

Εις Δουσινάνην, παρά το φρούριον.

Εισέρχονται, μετά τυμπάνων, και σημαίων ο ΜΑΛΚΟΛΜ, ο στρατηγός ο ΣΙΒΑΡΔΟΣ, ο ΜΑΚΔΩΦ και στρατιώται φέροντες κλάδους).

ΜΑΛΚΟΛΜ

Πλησίον είμεθ' αρκετά. Την φουντωτήν σας σκέπην
πετάξετέ την κατά γης. Φανήτ' αυτοί που είσθε.
?, ω θείε μου καλέ, με τον εξάδελφόν μου,
και υιόν σου τον ατρόμητον, αρχίζετε την μάχην.
Εγώ κι' ο άξιος Μακδώφ ερχόμεθα κατόπιν,
καθώς εσυμφωνήσαμεν την τάξιν του πολέμου.

ΣΙΒΑΡΔΟΣ

Ωρα καλή! Ο τύραννος ας έβγη αντικρύ μας,
κι' αν δεν τον πολεμήσωμεν, η εντροπή 'δική μας,

ΜΑΚΔΩΦ

Εμπρός αι σάλπιγγες! Ας 'τούν το διαλάλημά των
οι κήρυκες οι βροντεροί αιμάτων και θανάτων!

(Εξέρχονται)

ΣΚΗΝΗ Ζ'

Έτερον μέρος του πεδίου της μάχης. Ακούονται σάλπιγγες.
(Εισέρχεται ο ΜΑΚΒΕΘ).

ΜΑΚΒΕΘ

Πώς να τους φύγω; Μ' έδεσαν επάνω 'ς το παλούκι
'σάν την αρκούδα! Τα σκυλιά λοιπόν ας πολεμήσω!
Ποιος από σπλάγγνα γυναικός δεν είναι γεννημένος;
Μόνον αυτόν θα φοβηθώ! Άλλον κανένα όχι!

(Εισέρχεται ο νέος ΣΙΒΑΡΔΟΣ).

ΣΙΒΑΡΔΟΣ

Ποιος είσαι συ;

ΜΑΚΒΕΘ

Αν σου το 'πώ, τρομάρα θα σε πιάση!

ΣΙΒΑΡΔΟΣ

Ποτέ! Κι' αν έχης όνομα φρικτότερον ακόμη
απ' όσα κι' αν ακούωνται 'ς τον Άδην.

ΜΑΚΒΕΘ

Είμαι ο Μάκβεθ!

ΣΙΒΑΡΔΟΣ

Να μου 'προφέρη όνομα κι' ο Σατανάς δεν έχει
που να μισώ όσον αυτό!

ΜΑΚΒΕΘ

Και τόσον να φοβήσαι.

ΣΙΒΑΡΔΟΣ

Ψεύδεσαι, τύραννε φρικτέ! Θα σ' αποδείξω ψεύστην
με το σπαθί οπού κρατώ!

(Μάχονται· Ο νέος ΣΙΒΑΡΔΟΣ φονεύεται).

Σ' εγέννησε γυναίκα!

Γελώ τον κίνδυνον, σπαθί δεν με τρομάζει, όχι,
γέννημ' αν ήναι γυναικός όποιος 'ς το χέρι τόχει.

(Εξέρχονται)

(Εισέρχεται ο ΜΑΚΔΩΦ).

ΜΑΚΔΩΦ

Ο κρότος ήτον απ' εδώ. — Ω τύραννε, πού είσαι;
Το πρόσωπόν σου δείξε μου. Αν πάρη την ζωήν σου
άλλος κανείς κι' όχι εγώ, ανάπαυσιν δεν θαύρουν
της γυναικός μου η ψυχή ποτέ και των παιδιών μου!
Δεν ήμπορώ να πολεμώ ανθρώπους τιποτένιους
που τα κοντάρια των κρατούν εις χέρια μισθωμένα.
Εσένα θέλω! Ειδεμή 'ς την θήκην το σπαθί μου
το ξαναβάζω άπρακτον, μ' ακτύπητον την κόψιν,
Καταντικρύ μου σ' ήθελα, εδώ!... Ποιος πλησιάζει;
Το τόσον βροντοκόπημα σημαίνει πως θα ήναι
κανείς πολύ σημαντικός. — Ω Τύχη, ας τον εύρω
και άλλο τι δεν σου ζητώ!

(Εξέρχεται. Σάλπιγγες).

(Εισέρχονται ο ΜΑΛΚΟΛΜ και ο γέρον ΣΙΒΑΡΔΟΣ).

ΣΙΒΑΡΔΟΣ

Έλ' απ' εδώ, αυθέντα.

Το κάστρον παρεδόθηκε· — χωρίσθηκαν εις δύο
του Μάκβεθ τα στρατεύματα και μάχοντ' ένα τ' άλλο.

Γενναίως αγωνίζονται οι ευγενείς σου Θάνοι.

Η νίκη πλέον φαίνεται 'δική σου από τώρα,
κι ολίγον μας απέμεινε να κάμωμεν ακόμη.

ΜΑΛΚΟΛΜ

Εμπρός μας ηύραμεν εχθρόν που ελαφρά πληγώνει.

ΣΙΒΑΡΔΟΣ

Ας έμβωμεν 'ς το φρούριον.

(Εξέρχονται. Σάλπιγγες).

ΣΚΗΝΗ Η'

Έτερον μέρος του πεδίου της μάχης.

Εισέρχεται ο ΜΑΚΒΕΘ).

ΜΑΚΒΕΘ

Προς τι 'σάν τον ανόητον εκείνον τον Ρωμαίον (39)

'ς το ιδικόν μου το σπαθί επάνω ν' αποθάνω;

Ενόσω βλέπω ζωντανούς, καλλίτερ' ας πληγόνω

ξένα κορμιά!

(Εισέρχεται ο ΜΑΚΔΩΦ).

ΜΑΚΔΩΦ

Γύρνα εδώ, γύρνα, σκυλί του Άδου!

ΜΑΚΒΕΘ

Εσέν' απ' όλους μεταξύ σ' απέφευγα. Τραβήξου!

Μου φθάνει όσον αίμα σου βαρύνει την ψυχήν μου.

ΜΑΚΔΩΦ

Δεν έχω λόγια! Το σπαθί είν' η φωνή μου. Τέρας,
που τ' όνομά σου δεν 'μπορεί να 'πή ανθρώπου γλώσσα!

(μάχονται)

ΜΑΚΒΕΘ

Χαμένος είν' ο κόπος σου. Όσον 'μπορεί να βλάβη
το κοπτερόν σου το σπαθί τον άυλον αέρα,
τόσον του είναι δυνατόν κ' εμέ να αιματώση.
Τρωτά κεφάλια να κτυπάς! Έχ' η ζωή μου μάγια,
και δεν φοβάται άνθρωπον γυναικογεννημένον.

ΜΑΚΔΩΦ

Δεν ωφελούν τα μάγια σου! Εκείνος που δουλεύεις,
ο Σατανάς ας σου ειπή, ότι εξερριζώθη
απ' της μητρός του ο Μακδώφ τα σπλάγχνα πριν της ώρας!

ΜΑΚΒΕΘ

Κατάρα και ανάθεμα 'ς την γλώσσαν που το' λέγει,
?ότι μέσα μου αυτό εδάμασε τον άνδρα!
τ' απατηλά δαιμόνια κανείς μη τα πιστεύη,
που με νοήματα διπλά μας παίζουν κι' όσα τάζουν
ας τα κρατούν 'ς την ακοήν και όχι 'ς την ελπίδα,
δεν πολεμώ με σε!

ΜΑΚΔΩΦ

Δειλέ δόσε τα όπλα
σου και ζήσε! Γίνου θέαμα και παίγνιον του κόσμου,
να σ' έχωμεν ζωγραφιστόν επάνω 'ς ένα ξύλον,
ως ένα τέρας σπάνιον, μ' επιγραφήν να λέγη:
Κοιτάτ' εδώ, τον τύραννον ελάτε να ιδήτε!

ΜΑΚΒΕΘ

Όχι, δεν παραδίδομαι ν' ασπάζωμαι το χώμα
όπου ο Μάλκομ θα πατή, κι' ο όχλος να με 'βρίζη.
Ας ήλθεν εις το κάστρον μου το δάσος της Βιρνάμης,
γυναίκ' ας μη σ' εγέννησεν εσέ που μ' αντικρύζεις,
ως την εσχάτην μου πνοήν να πολεμήσω θέλω!
Ιδού με, εις το στήθος μου προτείνω την ασπίδα.
Εμπρός, Μακδώφ! Κτύπα εδώ! Εμπρός! κι' ανάθεμά
τον εκείνον απ' τους δύο μας που πρωτοκράξη: φθάνει!

(Εξέρχονται μαχόμενοι. Σάλπιγγες)

(Εισέρχονται, μετά σαλπίγγων, τυμπάνων και σημαιών, ο ΜΑΛΚΟΛΜ, ο
γέρων ΣΙΒΑΡΔΟΣ, ο ΡΩΣ, έτεροι ΘΑΝΟΙ και ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ).

ΜΑΛΚΟΛΜ

Ας έβλεπα τριγύρω μου κ' εκείνους που μας λείπουν.

ΣΙΒΑΡΔΟΣ

Θα σκοτωθούν και μερικοί! Απ' όσους όμως βλέπω,
πάλιν πληρόνεν' ευθηνά τόσον μεγάλη νίκη.

ΜΑΛΚΟΛΜ

Ο υιός σου λείπει κι' ο Μακδώφ.

ΡΩΣ

Αυθέντα μου, ο υιός σου
επλήρωσε το χρέος του 'σάν στρατιώτης. Μόλις
να γείνη άνδρας έφθασε — και να το αποδείξει
με την ανδραγαθίαν του — κι' απέθανε 'σάν άνδρας!

ΣΙΒΑΡΔΟΣ

Απέθανε;

ΡΩΣ

Τον έφεραν νεκρόν από την μάχην.
Μη κατά την αξίαν του την λύπην σου μετρήσης
διότι τότε' η λύπη σου θα ήναι χωρίς τέλος.

ΣΙΒΑΡΔΟΣ

Είν' η πληγή του απ' εμπρός;

ΡΩΣ

'Σ το στήθος!

ΣΙΒΑΡΔΟΣ

Στρατιώτης
εις του θεού τα τάγματα να γείνη! Εάν είχα
όσα μαλλιά και τόσους υιούς, θα ήτον η ευχή μου
τοιούτον θάνατον καλόν να εύρη ο καθένας!
Νεκρώσιμόν του σήμαντρον ας ήν' αυτό και μόνον!

ΜΑΛΚΟΛΜ

Του ήξιζε να δείξωμεν περισσοτέραν λύπην.
Εγώ του την υπόσχομαι.

ΣΙΒΑΡΔΟΣ

Τόση αρκεί! Μου είπαν
πως έκαμε το χρέος του κι' απέθανε γενναίως,
λοιπόν μαζί του ο Θεός!

(Εισέρχεται ο ΜΑΚΔΩΦ φέρων την κεφαλήν του ΜΑΚΒΕΘ).

ΣΙΒΑΡΔΟΣ

Ιδού παρηγορία!

ΜΑΚΔΩΦ

Ζωή 'ς τον βασιλέα μας! Συ βασιλεύεις τώρα!
Ιδού, ιδού η κεφαλή του μιαρού τυράνου!
Ο κόσμος είν' ελεύθερος! Σε περιτριγυρίζει
το άνθος της πατρίδος μας, του κράτους σου, και όλοι
τα λόγια που επρόφερα τα λέγουν με τον νουν των.
Ενώσατ' όλοι δυνατά μαζί μου την φωνήν σας:

Ο Μάλκολμ ζήτη ο βασιλεύς!

ΠΑΝΤΕΣ

Ο βασιλεύς μας ζήτη! (Σάλπιγγες).

ΜΑΛΚΟΛΜ

Πολύ καιρού διάστημα δεν θα περάση, φίλοι,
πριν 'ς την αγάπην καθενός το χρέος μου πληρώσω
και εξοφλήσω μ' όλους σας. — Εσείς, οπλαρχηγοί μου
και συγγενείς μου, Κόμητες εις το εξής να ήσθε,
οι πρώτοι που τ' αξίωμα λαμβάνουν 'ς την Σκωτίαν.
Και όλα τα επίλοιπα, τα πάντα όσα πρέπει
με του καιρού την αλλαγίην να φυτευθούν εκ νέου, —
να ξαναφέρω δηλαδή από την εξορίαν
τους φίλους, όσοι έφυγαν τα βρόγια του τυράννου,
ή να παιδεύσω τους σκληρούς που είχε όργανά του
αυτός ο δήμιος εδώ και η βασίλισσά του,
ο δαίμονας ο σύσσωμος εκείνη, η οποία
μονάχη της, ως φαίνεται, επήρε την ζωήν της, —
αυτά και όσα χρεωστούν εκτός αυτών να γείνουν ,
κ' έχουν να γείνουν δι' εμού, — με του Θεού την χάριν,
'ς τον τόπον των, 'ς την ώραν των, τα πάντα θα τα πράξω!
Εις τον καθένα χωριστά υπόχρεως σας μένω,
κι' όλους μαζί 'ς την στέψιν μου, 'ς το Σκων, σας περιμένω (40).

(Σάλπιγγες. Εξέρχονται).

ΤΕΛΟΣ